

ikke har Mænd, som er egnede til det. Saadan staar der i Betænkningen, og jeg har opfattet det som dækkende det, jeg betegnede med det fremmede Ord Karriere.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen siger, at jeg citerer galt, naar jeg siger, at Socialdemokraterne i deres Betænkning ogsaa har villet have, at Rigsdagen skulde være med til at bestemme om de rette Mænd. Jeg maa dog gøre opmærksom paa, at der staar saadan, som jeg siger, og paa Dansk kan det ikke forstaas anderledes end, at Rigsdagen ogsaa skal være medbestemmende netop om Personspørgsmaalet. Der staar nemlig i Betænkningen Side 6: „Af Hensyn til de store Udgifter, som Forslaget medfører, og af Hensyn til den afgørende Betydning, som det har, at netop de rette Mænd udsendes til fremmede Lande, ønsker Mindretallet.“, nemlig at Rigsdagen er medbestemmende. Jeg kan ikke læse dette anderledes end paa den Maade, jeg har forklaret; men det glæder mig at høre, at det vistnok ikke er de Konservatives Mening, ej heller de Radikales, ej heller Socialdemokraternes. Saa er det imidlertid meget uheldigt, at de har udtrykt sig, som de har; for naar man sammenholder de tre Partiernes Betænkning og — som man altid maa gøre, naar man har forskellige Tekster for sig — lader den ene oplyse den anden, kan man ikke komme til noget andet Resultat. Men deres Ord her maa jo staa til Troende; vi ved altsaa nu, at de ikke mener det, de siger i Betænkningen.

Med Hensyn til „Benene“ gjorde det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen gældende, at jeg maa have svinget bort fra min Stilling i Kommissionen. Det er ikke rigtigt. Det er ikke Kommissionen, der har udtalt sig om „Ben“-Spørgsmaalet; det er Arbejdsudvalget, i hvilket jeg ikke havde Sæde, og som afgav sin Indstilling til Kommissionen, da jeg i Statens Anliggender opholdt mig i Udlandet. Jeg saa først denne Indstilling, da jeg kom hjem, og har intet som helst haft med den at gøre. Men er der nogen, der ikke følger det, som den paagældende Indstilling gaar ud paa, er det det ærede Medlem selv, der sad i dette Arbejdsudvalg. Der staar nemlig i denne Indstilling: „Med Hensyn til de særlige Tillæg (Bevægelsestillæg og Repræsentationstillæg) mener Arbejdsudvalget, at de, forsaavidt de angaar 1ste og 2den Tjenestegrad“ — det vil sige Direktøren og Afdelingscheferne — „bør fastsættes ved Aftale mellem Udenrigsministeriet og Finansudvalget for hvert enkelt Tilfælde, idet Arbejdsudvalget foreslaar Indførelsen af en Bestemmelse om,

at ingen Tjenestemand i Udenrigsministeriet maa — saa følger, hvad de ikke maa, og derefter kommer saa som et Tillæg nedenunder, hvad man skal gøre med Hensyn til de Embedsmænd, som allerede har saadanne Indtægter. Men nu er dertil at sige, at det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ligesom de Konservative ikke vil have, at nogen af de Embedsmænd, der sidder der og har disse Bierhverv, maa blive Direktører. Saa kommer altsaa dette Spørgsmaal: Hvad saa? Den, de altsaa vil have til Direktør, skal efter det, der her staar, ikke have Lov til at have noget Bierhverv eller Biindtægter; men der staar ikke i deres Forslag noget om det, som Arbejdsudvalget vil, at der for en saadan Mand i hver enkelt Tilfælde skal fastsættes en Sum, som skal gives i Form af Bevægelsestillæg og Repræsentationstillæg. Det er sprunget over i de Herrers Ændringsforslag, skønt det var nødvendigt, hvis de vilde fastholde den Linie, som dette Arbejdsudvalg har foreslaaet — hvori jeg ikke har haft den Ære at sidde, og for hvis Indstilling jeg derfor ikke har noget som helst Ansvar. Jeg vilde maaske ikke have haft noget imod Arbejdsudvalgets Forslag; men, som sagt, jeg har ikke kunnet tage Stilling til det i Arbejdsudvalget heller ikke i Kommissionen.

Hvad „Ben“-Spørgsmaalet angaar, er det blevet lagt saa voldsomt op, at man skulde tro, vi stod i en Albertisk Korrupsion. Naar man ser den Artikel, der staar i „Social-Demokraten“ i Dag, skulde man tro, at de Embedsmænd, vi har i Udenrigsministeriet, var nogle Mænd, man ikke en Gang kunde tage ved med en Ildklemme, at det var nogle, som vi som Nation skulde skamme os over, disse Mænd, som har været med til at føre Udenrigsministeriets Politik gennem Krigsaarene, en Politik, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen ellers berømmer, og som det ærede Medlem Hr. Fraenkel ogsaa har udtalt en Ros over i selve Betænkningen. Det kan derfor ikke undre det ærede Medlem, at jeg fremhævede, at disse Tjenestemænd havde faaet de Bierhverv, som der klages over, netop under det radikale Ministerium. Det er ikke noget, jeg bebrejder det radikale Ministerium. Jeg nævner det blot, fordi dette Forhold med Tjenestemandenes Bierhverv nu skal gøres til noget saa forfærdeligt, at det kunde friste til at spørge Venstre, om det er vor Mening, at vi skal ud i en lignende Korrupsion som i 1908.

Dette voldsomme Udbrud i „Social-Demokraten“ har faaet noget af en Efterklang i det ærede Medlem Hr. Holsteins